AMERIKANSK UTRIKESDEBATT

HUR DEN AMERIKANSKA attityden till Ryssland förändrats under de två åren efter krigets slut klarlägges i en opinionsundersökning som publicerats i oktoberhäftet av tidskriften Fortune. I september 1945 och i september 1947 ställdes samma fråga: Är Ryssland att betrakta som en "fredsälskande" nation, villig att på i krig blott för självförsvar, eller som en aggressiv nation, beredd att börja ett krig för att uppnå en fördel? År 1945 valde 39 procent av de tillfrågade det första alternativet, 38 procent det senare; år 1947 var motsvarande siffror 12 och 66 procent. Uppgifterna visar att en utbredd misstänksamhet mot Ryssland förelåg redan för två år sedan och att denna inställning nu blivit helt dominerande; en övervåldigande majoritet av dem som uttrycker misstänkt tror på aggressiva och potentiellt kriglska avsikter i den ryska politiken. En septemberundersökning av Gallupinstitutet ger liknande resultat. På frågan om något land, och i så fall vilket, önskar att behärska världen, svarar en övervåldigande majoritet med att utpeka Ryssland.

Beträffande den politik USA bör följa ger opinionsundersökningarna helt naturligt inte samma klara resultat. Men den starka tendensen att stödja Trumans och Marshalls "fasta" politik är påtaglig. Endast ett fåtal tar avstånd från tanken att USA bör hjälpa Grekland och eventuellt med vapenmakt försvara detta land mot angrepp från Ryssland eller ryska satelliter. Majoriteten är beredd till krig för det fall att Ryssland skulle fortsätta sin expansion och förvandla andra stater än de redan kontrollerade till lydstater. Man är misstänkt med Förenta nationernas verksamhet, men vill att USA skall stanna inom organisationen och verka för att den blir mera effektiv. Bland dem som vet vad vetorätten inom säkerhetsrådet innebär anser flertalet att denna rätt på ett eller annat sätt bör uppmjukas eller avskaffas. De principer från vilka Marshallplanen utgår har ett starkt stöd inom folket.

Varken regeringens konkreta åtgärder eller opinionsundersökningarna ger emellertid besked om de målsättningar och de perspektiv på lång sikt med vilka den amerikanska utrikespolitiken arbetar eller skulle kunna arbeta. På denna centrala punkt är den offentliga likaväl som den privata debatten i utrikesfrågor fullande och oklar. En kommenterande översikt av några huvudlinjer i diskussionen skall belysa denna orsakerhet.

Många tolkar präglas av en mer eller mindre omedveten benägenhet att gå förbi själva huvudproblemet, att rent av söka en lösning på den utrikespolitiska frågan utanför utrikespolitiken. Typisk för denna linje, ofta framträdande i offentliga uttalanden och kanske än oftare i personliga samtal, är förre utrikesminister Stimsons artikel (The challenge to Americans) i senaste häftet av tidskriften Foreign Affairs. Det ryska problemet är, skriver Stimson, "en fråga om vår egen förmåga att fortleva... Kan vi göra fritt och välstånd till realiteter i denna värld? Kan vi det, så är kommunismen inte något hot. Kan vi det inte, så måste vår civilisation, oberoende av kommunismen, gå under".

Naturligtvis ligger det något i detta kvasi-darwinistiska resonemang passande för ett folk som mer än något annat håller på den fria tävlan inom den statliga ordningens ram. Det är tänkbart, om än icke sannolikt, att det ryska — eller det amerikanska — systemet leder till en ekonomisk katastrof för det egna landet - och att, som följd härav, Ryssland förvandlas till ett kapitalistiskt eller USA till ett socialistiskt land. Men på föreställningen om det naturliga urvalets förmåga att utpeka det bästa systemet kan man inte bygga någon utrikespolitik. Det finns ingen högre makt som ser till att de tävlande får samma chanser och att de korrekt följer vissa tävlingsregler. Det är över huvud inte fråga om en tävlan, utan om fredlig eller kriglsk lösning av konflikter i alla delar av världen. En hänvisning till tanken att den bäste segrar i det långa loppet är därför närmast en invekkad metod att komma från debatt i själva saken. Och det är en metod som i grunden inte är fullt hederlig, eftersom "den bäste" enligt amerikansk värdering är och förblir något annat än enligt rysk.

Bland de vekkligt utformade utrikespolitiska ståndpunkterna kan man urskilja två extrema linjer: å ena sidan en interventionism som är svår att skilja från imperialism, å andra sidan en isolationism som icke utesluter, utan snarare förutsätter nationalism.

För den förstnämnda riktningen kan professor James Burnhams till viss del i tidskriften Life publicerade artikel "Kampen om världen" — anmält och kritiserat i Dagens Nyheter 10 augusti — tjäna som symbol. Burnham anser att USA bör begagna sin främst genom atombomben vunna försprång i makt till att organisera världen, till att med frivilliga eller kriglska medel skapa en världsfederation, I längden kan den kommunistiska diktaturen och den liberala folkstyrelsen icke existera sida vid sida, ty kommunismen är till hela sitt väsen inriktad på världsrevolution och världsvälde. Genom att tvinga alla andra stater, och främst Ryssland, till att ingå i ett slags världsstat under amerikansk ledning genomför USA därför enligt Burnhams mening en i realiteten preventiv aktion. Då det är uppenbart att en sådan icke kan lyckas utan krig och att den tillämpning av principen om rätten till en med benägna att spära starka anknytningar mellan Burnhams perspektiv och den officiella politiken; radikala tidskrifter som Nation och New Republic finner i Burnham och hans mindre talangfulla efterskare ett lämpligt mål för sin polemik. Pressen och debatten över huvud synes emellertid visa att den imperialistiska linjen har mycket begränsad betydelse. Att emigranter från av Ryssland erövrade länder ofta sympatiserar med Burnham är naturligt; det kan också antas att en del militärer tenderar till samma ståndpunkt. Men för den övervägående flertalet av dem som äganar något intresse åt utrikesfrågor står det klart att en politik av denna art innebär att det amerikanska folket helt överger den demokratiska humanism som det trots enligt Burnham är skickat att försvara. För min del har jag vid en mängd samtal med personer av skilda kategorier icke träffat någon anhängare av Burnham — utom professor Burnham själv, vars tendens till konstruktion och förenkling i viss mån kan förklaras av ett marxistiskt föregående. Skvitt behkant har ingen politiker uttalat sig för en politik efter Burnhams riktlinjer.

Därmed är icke sagt att "imperialister" som Burnham, Bullitt och andra saknar inflytande. Deras skrifter har sannolikt bidragit till den känsla av ofrånkomlig motsättning mellan Ryssland och USA som präglar en så stor del av den amerikanska opinionen. Och skulle konflikten mellan de båda länderna skärpas, måste den pessimistiska och aktivistiska linjen få ökad slagkraft. Efter ett av USA vunnet krig mot Ryssland kunde Burnhams planer på ett amerikanskt imperium i federationens form bli aktuella. Men för närvarande räknar det stora flertalet utrikespolitiska bedömare med en annan utveckling.

Den isolationism som tar avstånd från varje inblandning i europeiska förhållanden — vilket för ögonblicket betyder bland annat nej till Trumandoktrinen och Marshallplanen — är säkerligen svagare nu än någonsin tidigare. Vid 1946 års val föll en rad isolationistiska kandidater igenom; endast ett fåtal kongressledamöter kan räknas till denna riktning. De stora invandrargrupper i östern och framför allt i mellanvästern som förut tenderat till isolationism — irländare, tyskar, skandinaver — har undergått en innerförändring sedan en aktiv utrikespolitik kommit att betyda i första rummet motstånd mot Ryssland, icke hjälp åt England eller konflikt med Tyskland. Vad irländarna och flera andra emigrantgrupper beträffar är den katolska kyrkan med sitt väsande inflytande och sin skarpt antikommunistiska inställning av betydelse. Den radikala varianten av isolationismen som i alla utrikespolitiska aktioner ser en fara för socialreformatoriska strävanden. I USA har likaledes gått tillbaka; New Republics och Nations förändrade hållning sedan åren före andra världskriget är på denna punkt typisk.

Likväl finns en klar och systematiskt propagerad isolationistisk linje. I huvudsak lär man kunna betrakta Chicago Daily Tribune och dess ägare, överste Robert McCormick, som representativa för denna åskådning. Utgångspunkten är en nationalism som förstår, för att icke säga hatar, alla främmande folk och som endast med en viss tvekan avstår från att förakta och hata även de amerikanska öststaterna och delar av dessa, som det påstås, alltför beroende förbundsregeringen. Kommunismen avskys mer än allt annat — vilket inte vill säga litet —, men med denna avsky följer ingen vilja att hjälpa de av Ryssland hotade europeiska staterna. Tankegången är: kommunismen kommer att falla sönder av sig själv; någon hjälp till Europa behövs därför inte; för övrigt är de europeiska folken odugliga och socialistiska och fortjänar därför ingen hjälp; USA klarar sig själv, inåt lika väl som utåt, blott den sunda amerikanismen i mellanvästern får råda. Ett exempel på tonen ger Chicago Tribunes ledare den 11 oktober: "Hela felet med England och Frankrike är att folket inte vill arbeta. Ett skäl härför är att Truman och Marshall gör sitt bästa för att lära européerna att de inte behöver arbeta, eftersom USA kommer att hjälpa dem vare sig de arbeter eller ej. Ett annat skäl är att deras egna regeringar avskräcker dem från att arbeta... Marshallplanen kommer blott att uppmuntra de politiker som har makten att fullfölja de halvt kommunistiska åtgärder som är den verkliga orsaken till svårigheterna."

Denna totala isolationism, som något karikerad dagligen presenteras i en av USA:s största tidningar, har som sagt för närvarande icke stöd av någon utbredd opinion. Men den får därför icke förklaras inflytandelös. I fortsmnad form framträder den som skepsis gentemot Förenta nationerna, Marshallplanen, allt organiserat samarbete med europeiska stater. Och den kan, därest regeringens strävanden till samverkan i skilda former misslyckas, knyta till en avgörande faktor i amerikansk politik. För många ännu internationellt inriktade amerikaner representerar den efter all sannolikhet en retrittlinje, ett slags resignation.

De båda extrema riktningar som här berörts är till sina målsättningar helt motsatta; imperialismen vill total intervention, isolationismen total isolering. Men de uppbäres av vissa gemensamma föreställningar, pessimism i fråga om utrrvecklden, en övertro på USA:s makt och värde. För närvarande är de inte väsentliga inslag i bilden av amerikansk utrikesdebatt och utrikesopinion. Men de är båda uttryck för tendenser som skyntar hakom den mera rimliga och auktoritativa debatten och som under vissa förhållanden kan bli tongivande.

Herbert Tingsten

Läroverkslärarna och skolreformen

I anslutning till det läroverkslärarmöte som nu inletts i Örebro söker redaktör SVEN LAGERSTEDT i nedanstående artikel ge en bild av läroverkarens inställning till undervisningens demokratisering och andra aktuella frågor.

DEN KOMMANDE skolreformen börjar alltmer att kasta sin skugga framför sig, och alla berörda parter ser med spänning fram mot den dag då skolkommissionens betänkande ligger färdigt. I den hittills förda diskussionen har man huvudsakligen sysslat med organisationsfrågor, och det talas mest om planritning o. dyl. Måhända är det då inte ur vägen att för en gångs skull fästa uppmärksamheten på människorna bakom organisationen, på lärarna, som skall föra ut reformerna i livet. Bättre lokaler, bättre materiel, stipendier, skolmåltider och andra skolsociala åtgärder, allt sådant i sig själv förträffligt, blir av noll och intet värde utan lärarnas hjälpande medverkan. Det torde därför vara skäl att planera reformerna så att de i stort sett kan omfattas med sympati av lärarna, som med alla sina mänskliga brister väl dock måste anses vara de mest kompetenta i de frågor det här gäller.

Läroverkslärarna har sedan gammalt rykte om sig för en viss konservatism. Detta är sant ställtvida att han inte kritiklöst knäfaller inför tidens gudar, men man får då komma ihåg att det i mycket just är genom våra läroverks undervisning som fritheksanvet hållits levande i en vårt kulturliv. Tolerans och åsiktsfrihet har kanske mer än annorstädes förkunnats just från läroverkens katedrar. Och även om rättvisan i äldre tider varit hårt inom skolans murar har där allas likhet inför lagen varit ledstjärnan.

Vad undervisningens demokratisering beträffar är det redan av det sagda klart att läroverksläraren är en varm anhängare därav. Den högre bildningen bör göras tillgänglig för alla, oberoende av den enskildes ekonomi. Statliga studiestipendier och andra stödåtgärder hälsas därför med största tillfredsställelse inom läroverkskretsar.

Av planerna på en reform av skolans inre arbete hoppas läroverkslärarna mycket, men de ställer sig nog i allmänhet kritiska mot talet om att skolarbetet i framtiden skall bli en dans på rosor utan alla besvärligheter. Ty även om man avskaffar det impopulära ordet "läxor" och ersätter det med "arbetsuppgifter", ja, även om dessa uppgifter kommer att utföras i skolan, i stället för i hemmet, kan man aldrig komma ifrån att lagg kunskaper värda namnet kan tillägnas utan personlig intellektuell ansträngning, utan vad som i dagligt tal kallas "plugg". Beskheten i kunskapens rot kommer aldrig att helt försvinna. Däremot är man inom läroverkskretsar på det klara med att målsättningen i många ämnen behöver läggas om: i litteraturundervisningen vill man alltså lösningen av vissa äldre författare till förmån för den moderna litteraturen, inom språken vill man förflytta tyngdpunkten från skrivningarna till textlösning och samtalsövningar — utan att därför berova eleverna den fasta grammatiska grund som är så nödvändig för all säker språkkunskap —, i historien vill man lägga mer vikt vid samhällslären och kulturutvecklingen på bekostnad av mindre viktiga detaljer av den politiska historien osv. Man hoppas också på möjlighet till friare arbetsformer, framför allt på gymnasiets högstadium.

Med frågan om det inre arbetets omläggning är sammanhängt också elevernas arbetsbelastning. Att denna bör minskas, därom är nog alla lärare ense. Vem beskäftigad skall göras är man mera tveksam om. Det är ganska naturligt att den enskilde läraren vill vakt om att eget arbeit, men skall verkligen någon lättnad kunna komma till stånd, behöver det nog en allmän självprövasakan, ty det enda riktiga torde ju att varje lärare försökte tänka ut hur arbetsbördan utan risk för kvalitetsförsämring skulle kunna minskas i de egna ämnena.

Om den nya "enhetsskolan" med dess sammansmältning av folkskola och realskola går nog meningarna rätt mycket isär. Det är mycket torde vara säkert att det inte är former, utan innehållet, som för läroverkens lärare är det väsentliga. Om den nya skoltypen får en sådan struktur att den kan bilda ett fullvärdigt underlag för gymnasiestudier, då kommer den också att accepteras av läroverkslärarna. Härvid förutsättes emellertid att inte bara folkskolans, utan också läroverkens traditioner får leva vidare i den nya skolan.

Härmed sammanhänger frågan om lärarutbildningen. Och därvid press det bestämda kravet att även i framtiden akademiska studier skall ligga till grund för läroverkslärarutbildningen. I själva verket anser man att det lyckligaste vore om även folkskolans lärare i någon mån kunde beredas tillfälle till dylika studier, varigenom den bekagliga klyftan mellan de bägge skolformernas lärare skulle minskas. Folkskollärarkårens uppfattning lär för övrigt vara densamma.

Att alla lärare får få bättre psykologisk och pedagogisk utbildning än hittills är ett allmänt önskemål, men läroverkslärarna är därvid nog också av den meningen att ingen utbildning, hur förträffiig den är, kan skapa idealiska lärare. Ty endast anlagen och livet skjvit kan dana personligheter. Lika viktigt som att förbättra utbildningen är det därför att locka goda krafter till läraryrket. Statsmakterna har här sista ordet, ty i vår sakliga tid kan man inte räkna med att folk väljer yrke enbart för den höga uppgiftens skull. Bättre löner och ökade beforderingsmöjligheter för alla lärarkategorier är därför ett krav som läroverkslärarna anser sig kunna ställa.

Sven Lagerstedt

Till Österrike för att hjälpa krigsfångar från Ryssland

Greve Folke Bernadotte, till vänster, inspekterar tillsammans med överstelöjtnant Sven Rydman, till höger, den nya Röda kors-expeditionen.

Personalen i Svenska Röda korsets detachement till österrike samlades på fredagen före avresan hos ordföranden, greve Folke Bernadotte, som med några ord hälsade dem välkomna i det ansvarsfyllda värv som även blir dem.

Detachementets chef är RK-kaptenen Åke Svensson med RK-kaptenen Ingvar Öfwerberg som ställföreträdare. Dessutom ingår kvinnorna Elisabeth Bergqvist, Ann Kempe och Kerstin Strandman samt hilföraren Stig Bergqvist. Bertil Leidvik, Åke Lindgren, Lennart Johansson och Alrik Pettersson. Uppgiften blir att till hemvändande österrikiska krigsfångar dela ut kläder, livsmedel och cigaretter vid de konvalescentanstalter som är organiserade över hela österrike. På lasthilarna, som avgick på fredagskvällen, medföres medicin, medan kläder och livsmedel redan tidigare varit på väg till Wien. Därifrån distribueras varorna under svensk kontroll till de olika krigsfångehemmen. Om det skulle visa sig behövligt kan en planerad medicinsk avdelning av detachementet på kort varsel avgå till Österrike.

Kronprinsen blev hedersordförande i "Konst i skolan"

Föreningen Konst i skolan konstituerades på fredagen vid ett möte i Nationalmuseum under stor tillströmning av representanter för skolväsendet, universitet, högskolor och folkskolor, seminarier, lärarverk och folkskolor, olika lärarkategorier samt riksförbundet för bildande konst m. fl. Sammanträdet bevistades av kronprinsen, som blir den nya riksföreningens hedersordförande.

Initiativtagare till sammanslutningen är landshövding Wagnson, dr Sixten Strömbom och överlärare Arthur Norlén, Arbrå. Överintendent Wettergren hälsade de närvarande välkomna och erinrade om att en numera nedlagd föreigngen till föreningen startades för 50 år sedan på Cecil G. Lauritzins och hans bror Thorstens initiativ. I denna tider med alltmera tilltagande isolering från andra länder gäller det skrikilt att ta vara på de riksdonar vi har inom våra egna gränser. Och hit hör i hög grad konsten, som redan från barndomen bör få sin rätta plats i skolan.

Även ordföranden vid mötet, landshövding Wagnson, framhöll i ett anförande hur viktigt det är att skolan vicker barnens intresse för konsten. Föreningens mål är, sade han, att främja skolornas permanenta prydande med konstverk och i övrigt verka för att sprida och fördjupa intresset för bildande konst. Ett tack framfördes till bokföraggare Johan Hansson, som gjort en donation till förmån för sammanslutningens organisationsarbete.

Till ordförande i styrelsen valdes generaldirektör Rosén, vice ordförande förre intendenten dr Sixten Strömbom, sekreterare överlärare Arthur Norlén, Arbrå, andre sekreterare fru Karin Uppenberg och vice sekreterare direktör Fritz H. Eriksson, Stockholm. Övriga styrelseledamöter blev professor Ste. Kerling, adjunkt John Bohman, lektor Rut Wikander, folkskollärarinnorna Ingeborg Balogh, Stockholm, och bar Bendelius, folkhögskolläraren Lennart Seth och folkskollärare K. G. Rosberg, alla i Stockholm, undervisningsrådet Hildur Nygren, Gävle, småskollärarinnan Carin Persson, Lunnarp, kyrkoherre Harry Bagner, undervisningsrådet Alice Quensel, docent C. Nordenfalk, alla i Stockholm, direktör Åke Wibera, Malmö, överlärare dr Gunnar Blomqvist, Stockholm, skolstyrelseordförande G. Wexstelm, Malmö, embetsman H. Thelin, Göteborg, riksdagsman F. L. Orgård, Undervik, samt en representant från Konstnärernas intressegemenskap. Suppleanter blev lektor A. Lundström, Sollefteå, bildningsrådet R. Berg, Uppsala, överlärare E. Wiklund, Ludvika, teckningslärare B. Härde, Djursholm, rektor Josef Ohlsson, Hola, folkskollärare G. Bodestam, och folkskollärarinnan Alice Bergqvist, Stockholm, lektor Holger Ahlsson, Vetlanda, pastor A. Tergel, intendent Gertrud Serner, undervisningsrådet E. Lund, och skolgtör Ivar Jonsson alla i Stockholm, redaktör Fjällander, Malmö, rektor Cederborg, Östersund, och folkskollärare H. Erlandsson, Gävle.

Ett arbetsutskott på sju ledamöter valdes med dr Sixten Strömbom som ordförande, överlärare Blomqvist, vice ordförande, och överlärare Norlén, sekreterare.

KYRKOFULLMÄKTIGE

Vid kyrkofullmäktigesammanträde i Hed vig Eleonora församling omvaldes kyrkoherde Engman, enhälligt till ordförande och fabrikör Nils Cervin till vice ordförande. I kyrkorådet nyvaldes dr Anna Salchow och förste byrådirektören T. Jakobsen. Till deltheringen fastställdes till 12 öre, vilket innebär en sänkning med 2 öre.

Kirurg uppfinner rostskyddsmedel

— Det var "spikarna" som användes vid modern operativ frakturbehandling — för att hålla brottytorna samman vid komplicerade och svårlakta benfrakturer — som förde mig in på rostskyddsproblemet, berättar professor Sven Johansson i Göteborg, känd kirurg men samtidigt uppfinnare av ett flertal rostskyddsmedel.

En sammansättning av dessa båtar f. n. på att patenteras över hela världen under namn av Dinitrol, sedan det under flera år prövats i praktiken och bolat tillverkas i större skala.

"Spikarna", som i kroppen utsätts för stark kemisk påverkan, får inte rosta, och professor Johansson utarbetade för 8 sedan

Professor Sven Johansson.

"passiverats" s. k. zinkfritt stål för att göra det fullständigt rostbeständigt genom en elektrolytisk behandlingsmetod. Sedan professorn vid hårvid intresserad av rostproblemet i forsmarks hav med forskningar för att hindra förrostning av kirurgiska instrument som förvaras i desinfektionsvätska och fann småningom rostskyddande ämnen, organiska nitroföreningar, som kan användas både i vatten-, spritoch oljelösning. De förtestats experimentom, som syftade mot kommersiell exploatering, utfördes av lifkemedelsbolaget Hässle i Hässleholm, där rostskyddsmedlen prövats under alla tänkbara förhållanden och befunnits verkningsmna i utspädningar upp till 1:500.000. Kombinationsmedlet salufördes I form av ismaljeringspasta, men man har redan börjat arbeta med preparatet att blanda rostskyddsmedlet i olika färger.

Fjärås Bräcka räddas som naturminnesmärke

En utredning i syfte att bevara Fjärås Bräcka i Halland som naturminnesmärke skall nu göras. Som sakkunniga har fordtrukningsministern tillkallat bevattenrådet Elliot, ordförande, samt arkitekt Sune Lindström och fil. dr N. Dahlbeck, Stockholm.

Fjärås Bräcka är en omkring 50 m hög grusås, som till största delen består av Göteborgs vidsholms fideikommiss. Die förhållanden som gör Fjärås Bräcka till ett synnerligen märkligt naturområde är främst utsikten från den väg som följer bräckans krön, bredvid grusåsen, samt egenart i förening med bildningens storlek samt de historiska minnesmärkena på bräckan.

Utredningen skall i första hand undersöka om de kvarvarande delarna av Fjärås Bräcka med hänsyn till naturskönhetsvärden bör överföras i samhälets ägo för att bevaras i sitt hittillsvarande tillstånd. Om detta icke skulle anses rimligt, bl. a. därför att det skulle medföra alltför betungande ekonomiska förpliktelser gentemot olika markägare, bör utredningen i stället inrikta på att ange och med parterna överenskomma om villkoren för en exploatering, som medför minsta möjliga skada på natur och forsmiljön.

1700-TALSKROG I NACKA BLIR SPORTHOTELL

Efter den genomgripande om- och tillbyggnad som Nacksnäs värdshus i Nacka kommun regi skall genomgå kommer den gamla 1700-talskrogen att bli ett sportligt betonat restaurang- och hotellanläggsment. I första hand bebyas den gamla byggnaden från uthyggnader och krimdrama, och de finna fanderna återskilla. Dekorationerna i hotellet utföres med anspelning på Elias Sehlstedt, En skidgård och en stor danarotunda skall anordnas. I en andra byggnadsetapp skall uppföras en hotellbyggnad norr om nuvarande anläggning med högst 200 rum. I mattmlar och övriga lokaler skall kunna rymmas 850 spisande gäster. Man avser även att plantera in fiske, så att sommargästerna hobbyfiske kan tillgodoses.

Trafikfaran vid vändplatsen i Åsunda, gör att SJ erhållit tillstånd att utsträcka sina busstiljer 6 och 7, Stockholm—Rimmda, så att slutbållplatsen flyttas från korsningen Strängtäga—Ekenbergsvägen till Strävägen—Hallgatan.

Thorsten Jonssons roman
väcker beundran
KONVOJ
En modern, underhållande, artistiskt fulländad skildring.
"En berättare för sig, personlig genom blotta intensiteten i sin upplevelse och skärpan i sin iakttagelse. Han gestaltar detta i ett språk, som är kvickt och rikt på friska bilder." Karl Ragnar Gierow i Sv. D.
"Berättarens lidelsefulla inlevelse har parats med en aktpågivenhet som aldrig svi ker, som håller saklighetstonen, tvingar fram verklighetstycket, hygger kompositionen till rymdverkan...
Det finns inte endast snille utan också behag i berättelsen om passagerarna på S/S Barama..."
Ivar Harrie i Expressen
9: —
BONNIERS
LITTERÄR HÄNDELSE
"Ett av Pär Lagerkvists stora idédramer,
och som all stor idédikt ställer skådespelet många frågor, öppnar utblickar i flera riktningar."
Sten af Geijerstam i DN
"Betydande dramatik... måste bli en av teatersäsongens höjdpunkter denna vinter."
Sten Selander i Sv. D.
"Ett sceniskt konstverk, som sannolikt en gång kommer att räknas till vår hästa svenska dramatik från denna tid."
Nils Beyer i M.-T. om
Pär Lagerkvist
DE VISES STEN
7: 50
BONNIERS

Frågan om ungdomskaféer "begränsat stadsproblem"

Särskilda ungdomskaféer som ett led i ordnandet av de ungas fritidsverksamhet vill skolöverstyrelsen inte rekommendera.

Förslaget kan synas bestickande, säger överstyrelsen, men det behov som här föreligger är ett begränsat stadsproblem. De impulser till nyttig fritidsverksamhet som besök på kaféer kan ge torde också vara ganska begränsade. Överstyrelsen är därför tveksam om en sådan verksamhet ens förslagsvis bör iFrågasättas. Anses detta emellertid böra ske, förordar överstyrelsen att experimentet begränsas till Stockholm. I övriga delar av landet bör de fristående ungdomskaféerna inrättas i samband med fritidsgårdar eller studiehem.

Stockholms agroomsklubb höll på fredagen på Gillet att första sammanträde för hösten med professor Sundelin som ordförande. Professor Nilsson-Leissner, Statens centrala frökontrollanstalt, talade om jordbruk och anmat i Egypten.